

ענת טופול עם השחקן דליק וולניץ במסיבה תל-אביב היא העיר שלי, המולדת שלי...

אגמון הציץ לרונני לבחון שחקניו אחרות, אך בסופו של עניין, אחו שהשחקן אריה מסקונה, המגלם א אחד התפקידים הראשיים במחזה, רא את ענת במחזה מחכים לגודל במיסגרת בית ספרה בלונדון, חז ארצה והמליץ על ענת בכל לב.

ענת מודה כי חשקה גם בדמותה ש טנזי, גם רונני רצה ולא רצה שאעש את התפקיד, אבל חשבתי שפנפון הראשונה על בימה מיקצועית, ליפיו ישר לתפקיד ראשי ולהחזיק הצגה, אז סיכון גדול מדי. אם אני מצליחה, אז נפלא ואם אני נכשלת זה נורא. לשחי בתיאטרון זה גם עניין של אימונים, לי רק של כישרון. מובן שכל מי שיצא מבית-הספר רוצה לשחק את לידיה הראשיים אני לא דואגת, אם אהי טובה הם יגיעו."

חיים וגליה היו בלהקת הנח"ל. יסרו את בצל ירוק ולשניהם קאריירה עשירה בתיאטרון. גליה ויתרה על המשך הקריירה שלה, כרי לטפל במישפחה. ענת היא שחקנית-תיאטרון ועדי מתכוונת להיות שחקנית, כשתי סיים אל לימודיה.

המלצה עם כל הלב

בשלב זה מרוצה ענת מתפקידה ומההצגה שבה היא משתתפת. היא לא קיבלה את התפקיד בקלות. למרות המלצתו של ידידה רונני עינבר, שעקב אחריה כל השנים וראה כל תפקיד שגילמה בבית-הספר, חשש המפיק יעקב אגמון, להעניק לשחקנית מתחילה תפקיד כה בולט. "זה נשמע לאגמון כאילו רונני רוצה לדחוף את הידידה שלו", אומרת ענת.

מעשר. ואם אני טובה מספיק, אז זה טוב ואם אני לא טובה, אז זה רע. כשאתה בנו של שחקן מפורסם, תשומת-הלב מופנית אליך. יש אנשים שזה מפרעם שלא שאתה שאתה תשומת-לב של בפרופורציה למה שאני עושה. מבחינת עיתונות קיבלתי יותר פירסום מוזי שביט או מאורלי זילברשץ, והן עושות תפקיד ראשי בטנזי."

הצלחתה כתפקיד נינה פלאטינה אינה מעבירה אותה על רעתה. היא יודעת שזו תחילת הדרך. היא יודעת שתשומת-הלב מופנית אליה בגלל אביה המפורסם. היא גם יודעת שהיא חייבת להתאמץ יותר בגלל הסיבה הזו. את אביה היא מעריצה ואוהבת בלי גבול. "הוא אבא נהדר, למרות עיסוקיו הרבים יצא לנו המון להיות ביחד. כשהיינו ילדים נסענו איתו לכל מקום. וכשהמישפחה היתה ביוגוסלביה, היינו כל הזמן אחד עם השני. כילדים הלכנו המון לתארייה-צילומים.

כשאני חושבת על זה עכשיו, אני מבינה שעומר ואני היינו ממש ילדים מאומנים וטובים. עומר היה ממש קטן כשאבא שיחק בפעם ראשונה בלונדון בכנר. הוא היה בן חמש. אבא היה לוקח אותנו כל שבת להצגה יומית של ההצגה. היינו יושבים שלוש שעות רצופות וזו היתה בכל פעם חוויה מחדש. אבא היה עושה לנו בדיחות מהבמה. היו מקומות בהצגה, שרק עומר ואני היינו צוחקים.

הכי מוזר זה שעכשיו, אחרי שנים, הגעתי לקובנטרי, כדי לראות את ההפקה המחודשת של כנר ושוב היו מקומות שרק אני צחקתי בהם. אבא היה מצחיק אותנו עד דמעות. למשל, בקטע החלום המפורסם שבו הוא צועק 'אה, או, אה', הוא היה צועק 'עומר, ענת' או בקטע של לו הייתי רוטשילד, כשהוא נשען על כד החלב ומשפירץ מתוכו, כל פעם שהיינו כאולם הוא היה עושה שפריץ יותר גרול, כי הוא ידע שזה מצחיק אותנו עד דמעות, ואנחנו הילדים היינו ממש משתוללים.

בהסרטות היינו מסתובבים ממש מתחת למצלמה, מתחת לרגליים של כולם, אבל כנראה ידענו להתנהג, כי אף פעם לא גרשו אותנו. אני זוכרת שכשהייתי ממש קטנה, צילמו את סאלאת וזה נראה לי נורא מוזר שמצלמים אותנו דבר כמה פעמים."

משחק את המחנך

על חלקה של אמא גליה בחינוכה, היא אומרת בחיך: "או, אמא שלי זה משהו מיוחד. כנראה בלתי רגיל. אמא היתה ועדיין, זו שתמיד נמצאת. אבא נוסע וחוזר. אבא הוא כולו נשמה, כולו רכות. אפשר לטובב אותו, אבל מצד שני לפעמים הוא מגיע הביתה ונדרמה לו שעכשיו הוא צריך לתנן ואז הוא משחק את המחנך הרגול ואנחנו מתפוצצים מצחוק. אמא יותר עקבית. היא בעצם טיפוס מאוד מיוחד, אמא שלי. ליברלית בצורה יוצאת-דופן, ממש כנראה שחי לפי המוטו של כל אחד עושה מה שטוב לו, ושהיא לא יכולה להגיד לכנרארם אחר מה שטוב בשבילו. אחת כואת שלא מתערבת היא אף פעם לא שואלת — איפה היית ומתי תחזרי. היא נותנת לי את הזכות להגיד לה. היא אף פעם לא תחקור ובגלל זה מספרים לה הכל.

"הדבר הכי נפלא אצלנו בבית, זה שאבא ואמא נורא אוהבים אחד את השני, וזה נהדר. אבא הוא כמוני. רוצה לדעת הכל. ואנחנו הילדים מאוד שונים, אך יש בינינו שפה משותפת וזה תולדה של החינוך שקיבלנו."

ענת טופול עדיין לא עושה תוכניות. בימים אלו היא נוסעת ללונדון, לחופשה בת שבועיים. אביה עומד לסיים שם את השתתפותו בכנר על הגג ואז תחזור כל המישפחה הביתה לתל-אביב. עדי הקטנה עדיין לומדת בקולג' באנגליה, ובשנה הבאה עומדת להתגייס לצה"ל. עומר עומד להתחיל את לימודיו בירושלים. הוא היחיד מבין שכב הטופולים שלא רוצה נגינה בתיאטרון.

ענת יודעת כי לעובדה שהיא הבת של אביה יש פנים לכאן ולכאן; מצד אחד זה קשה להיות הבת של טופול ומצד שני זה עור. אני לא מתחילה מכלום. אני מתחילה ישר לגור פה ושם, אך כשהציעו לה לשחק את אחת מכנותיו של אביה בהפקה העשויות של כנר על הגג. היא סירבה בכל תוקף. "זה לא טוב בשבילי לשחק בהצגה ראשונה כשחקנית, בהצגה של אבא שלי. פרוטקציה, עניינים, אני לא רוצה לעשות את זה. הציצו לי לשחק את אחת מכנותיו של טוביה גם בהפקה הישראלית, אבל לעבוד בשביל פשה, זה כמו לעבוד בשביל אבא ואני מעדיפה להצליח בכוחות עצמי.

כמוכן שבשלב מסוים ארצה מאוד לעבוד עם אבא, אולי על המלך ליר."

שפריץ יותר גדול

ענת יודעת כי לעובדה שהיא הבת של אביה יש פנים לכאן ולכאן; מצד אחד זה קשה להיות הבת של טופול ומצד שני זה עור. אני לא מתחילה מכלום. אני מתחילה ישר לגור פה ושם, אך כשהציעו לה לשחק את אחת מכנותיו של אביה בהפקה העשויות של כנר על הגג. היא סירבה בכל תוקף. "זה לא טוב בשבילי לשחק בהצגה ראשונה כשחקנית, בהצגה של אבא שלי. פרוטקציה, עניינים, אני לא רוצה לעשות את זה. הציצו לי לשחק את אחת מכנותיו של טוביה גם בהפקה הישראלית, אבל לעבוד בשביל פשה, זה כמו לעבוד בשביל אבא ואני מעדיפה להצליח בכוחות עצמי.

כמוכן שבשלב מסוים ארצה מאוד לעבוד עם אבא, אולי על המלך ליר."

שנים, עמדו לפני כמה אפשרויות. היה זה טופול שעודד אותה להתחיל בקאריירה בישראל, בשפת-האם שלה. ענת אוהבת את לונדון. "לזרים, לונדון היא העיר הכי נהדרת בעולם", היא אומרת, "תל אביב היא העיר שלי, המולדת שלי. זה לא חוכמה שטוב לי בתל-אביב. בלונדון זה תענוג. קודם כל החופש. אף אחד לא מתערב לך בחיים. את מתלבשת איך שאת רוצה, אף אחד לא מסתכל עליך פעמיים, האנונימיות בלונדון הוא בבחינת תענוג."

כמו ישראלים רבים, היא חולמת

"אבא היה עושה לנו בדיחות מהבימה"

★

"אמא שלי זה אדם בלתי-רגיל"

★

"ארצה לעבוד עם אבא -- אולי על המלך ליר!"

ענת טופול הסתובבה מגיל ינקות בתיאטרונים. אחרי שסיימה את בית-הספר התיכון הלכה, כמו אביה ואמה לפנייה, ללהקה צבאית. בתקופתה ביטל רפאל איתן את הלהקות הצבאיות והיא היתה חברת צוות-הווי של הנח"ל. עד היום, כמו אביה, היא מחשיבה את תקופת הלהקה בבית-הספר בלתי רגיל.

ממשימה את שירותה הצבאי, לא קפצה מייד על עגלת התיאטרון. היא החליטה לקחת את עצמה בידים ונרשמה לבית-הספר למישחק גילדהול בלונדון. אלף תלמידים נרשמו לבית-הספר. רק עשרים התקבלו וענת היתה ביניהם. לא השם טופול לא עשה רושם על הבוזנים בבית-הספר. ענת מספרת על מסורת במישפחות שחקנים בכריטיניה, שבהן הבן הולך ברכי האב, ויש גם מישפחות שלמות שעוסקות דורות על גבי דורות בתיאטרון. יחד איתה למדה גם שארלוט בארקר, בתו של הקומיקאי הכריטי הענק, רונני בארקר. אבא טופול היה מגיע כמעט לכל אחת מההפקות בבית-הספר. ענת מספרת כי בפעם הראשונה שבה הגיע לבית-הספר, הוא נכנס לחדרה של המנהלת ואמר: "אני אבא של ענת". המנהלת ענתה: "רואים".

ממשימה את לימודיה, אחרי שלוש

ענת עם עומר, חיים, עדי וגליה טופול. אבא ואמא נורא אוהבים אחד את השני..."

ענת עם עומר, חיים, עדי וגליה טופול. אבא ואמא נורא אוהבים אחד את השני..."

מטמטמת בעלת שדיים ענקיים ושכל קטן. כשהיא יוצאת מתוך בגדי-הגוף הסקסי ומסירה את פאת הפלאטינה, היא אדם שונה לחלוטין. בחורה (24) חביבה, פשוט מראה והליכות, שהחיים בצילו של האב הכוכב לא עיוותו את יחסה לחיים.

"תמיד רציתי להיות שחקנית. זה לא קונץ כשאת גדלה בבית כמו שלי, אבל ברצינות תהומית התחלתי להתייחס למיקצוע בגיל 14, כשהכרתי בגימנסיה הרצליה את רונני עינבר, שהוא הבמאי של טנזי. היינו מתרגמים מחזות, וישיבים שעות וקוראים מחזות, מתייחסים לתיאטרון ממש ברצינות של פריקים. בשלב מסוים הרזו רצו שיעבור לעירוני ה, ולא מזמן חשבתי שאילו הוא או אני היינו עוברים בית-ספר, קרוב לוודאי שלא היינו עוסקים היום בתיאטרון. ההשפעה שלנו זה על זו היתה הרדית כל הזמן המרצנו אחד את השני ככיוון זה.

מובן שגם לבית ולאבא היתה השפעה. מגיל מאוד צעיר אני מסתובבת בתיאטרונים ובסרטים. אבל אבא אף פעם לא דחף. הוא תמיד רגל כשיטה שכל אחד יעשה מה שהוא רוצה, איך שהוא רוצה. מובן שהוא שמח שבחברתי בתיאטרון כמיקצוע. אחרי הכל, זו שפה משותפת, זה לעבוד באותו מיקצוע, זה להתיעץ.

זה ממש תענוג ישיש לי אותו בבית, זו עזרה לא נורמלית. כשיש לי בעיה עם תפקיד, אני רצה אליו. ככה זה היה בבית-הספר, וככה זה כעת."

אבא של ענת

ענת טופול הסתובבה מגיל ינקות בתיאטרונים. אחרי שסיימה את בית-הספר התיכון הלכה, כמו אביה ואמה לפנייה, ללהקה צבאית. בתקופתה ביטל רפאל איתן את הלהקות הצבאיות והיא היתה חברת צוות-הווי של הנח"ל. עד היום, כמו אביה, היא מחשיבה את תקופת הלהקה בבית-הספר בלתי רגיל.

ממשימה את שירותה הצבאי, לא קפצה מייד על עגלת התיאטרון. היא החליטה לקחת את עצמה בידים ונרשמה לבית-הספר למישחק גילדהול בלונדון. אלף תלמידים נרשמו לבית-הספר. רק עשרים התקבלו וענת היתה ביניהם. לא השם טופול לא עשה רושם על הבוזנים בבית-הספר. ענת מספרת על מסורת במישפחות שחקנים בכריטיניה, שבהן הבן הולך ברכי האב, ויש גם מישפחות שלמות שעוסקות דורות על גבי דורות בתיאטרון. יחד איתה למדה גם שארלוט בארקר, בתו של הקומיקאי הכריטי הענק, רונני בארקר. אבא טופול היה מגיע כמעט לכל אחת מההפקות בבית-הספר. ענת מספרת כי בפעם הראשונה שבה הגיע לבית-הספר, הוא נכנס לחדרה של המנהלת ואמר: "אני אבא של ענת". המנהלת ענתה: "רואים".

ממשימה את לימודיה, אחרי שלוש